

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/195/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221559
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221559.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 13C/741/2012-45 zo dňa 12. marca 2014 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 13C/741/2012-66 zo dňa 12. augusta 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 12. 08. 2014 č. k. 13C/741/2012-66 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovenia § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 a ustanovenia § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinným od 09. 11. 1999. Uviedol, že navrhovateľ sa návrhmi doručenými na súd dňa 27. 09. 2012 domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd určil, že odporca je zodpovedný za škodu vzniknutú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento nerozhodol v zákonom určenej lehote o žiadostiach o vydanie poverení na vykonanie exekúcie v exekučných veciach vedených pre pohľadávky navrhovateľa, ktoré vznikli neplnením záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere č. 4570363 dlžníkom - povinným P. E.; resp. zo Zmluvy o úvere č. 4570305 dlžníkom - povinným L. A., pričom spôsobom odporujúcim zákonu uvedený súd vykonal procedúru preskúmania exekučných titulov. Navrhovateľ si uplatnil aj nárok na náhradu škody vo výške 7.234,70 eur a na nemajetkovú ujmu vo výške 1.446,94 eur (súvisí so záväzkom povinného P. E.), resp. na náhradu škody vo výške 1.169,70 eur a na nemajetkovú ujmu vo výške 233,94 eur (súvisí so záväzkom povinného L. A.), ako aj náhradu trov konania. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tvrdením, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúcie na vymoženie pohľadávok, ktoré mu vznikli voči označeným dlžníkom z uvedených zmlúv o úvere. Súdny exekútor pridelil každej z exekučnej veci číslo, a to v prípade povinného P. E. č. EX 13020/2009 a v prípade povinnej L. A. č. EX 13246/2009. Spísané návrhy na vykonanie exekúcie spolu so žiadosťami o vydanie poverenia a exekučným titulom

doručil súdny exekútor Okresnému súdu Nové Zámky ako miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu. Podľa žalobných návrhov rozhodol exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci povinného P. E. až dňa 30. 01. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 428 dní, keď konanie začalo dňa 28. 11. 2009); vo veci povinnej L. A. až dňa 30. 01. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 426 dní, keď konanie začalo dňa 30. 11. 2009). Podľa navrhovateľa tak k rozhodnutiam exekučného súdu došlo s omeškaním po uplynutí zákonom určenej lehoty. Za nesprávny úradný postup navrhovateľ vo všetkých uvedených veciach považoval aj preskúmanie exekučného titulu spôsobom, ktorý podľa navrhovateľa odporuje zákonu.

Z exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 15Er/1491/2009 vyplýva, že dňa 28. 01. 2009 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný s navrhovateľom ako oprávneným návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému P. E., pričom za exekučný titul je označovaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 12. 10. 2009 sp. zn. SR 15465/09. Uvedený súdny exekútor až dňa 23. 12. 2009 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia spolu so zápisnicou z 28. 11. 2009 obsahujúcou návrh na vykonanie exekúcie ako aj uvedený exekučný titul. Súd pripisom zo dňa 08. 01. 2010 vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere v lehote 15 dní, ktorej predloženie urgoval prípismi z 15. 04. 2010 a 12. 08. 2010, pričom oprávnený až dňa 19. 08. 2010 doručil exekučnému súdu požadovanú zmluvu o úvere so všeobecnými podmienkami a exekučný súd uznesením z 09. 12. 2010 žiadosť JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 01. 2011. Uznesením z 12. 02. 2013, právoplatným dňa 18. 04. 2013, exekučný súd zastavil exekučné konanie.

Z exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 15Er/1492/2009 vyplýva, že dňa 30. 11. 2009 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný s navrhovateľom ako oprávneným návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému L. A., pričom za exekučný titul je označovaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 30. 10. 2009 sp. zn. SR 15772/09. Uvedený súdny exekútor až dňa 23. 12. 2009 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia spolu so zápisnicou z 30. 11. 2009 obsahujúcou návrh na vykonanie exekúcie ako aj uvedený exekučný titul. Súd pripisom zo dňa 08. 01. 2010 vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere v lehote 15 dní, ktorej predloženie urgoval prípismi z 15. 04. 2010 a 12. 08. 2010, pričom oprávnený až dňa 19. 08. 2010 doručil exekučnému súdu požadovanú zmluvu o úvere so všeobecnými podmienkami a exekučný súd uznesením z 09. 12. 2010 žiadosť JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 01. 2011. Uznesením z 12. 02. 2013, právoplatným dňa 18. 04. 2013, exekučný súd zastavil exekučné konanie.

Konštatoval, že z exekučných spisov exekučného súdu vyplýva, že zo strany súdneho exekútora nebola ani v jednej z uvedených exekučných vecí dodržaná lehota určená v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na predloženie návrhov oprávneného na vykonanie exekúcie exekučnému súdu spolu s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia, od ktorej skutočnosti však navrhovateľ neodvodzuje svoj nárok. Exekučný súd dňa 30. 11. 2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie č. EX13020/09 sp. zn. 15Er/1491/2009, ktorá bola exekučnému súdu doručená dňa 23. 12. 2009, preto navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že o žiadosti bolo rozhodnuté s omeškaním viac ako 428 dní. Dňa 30. 01. 2011 rozhodol exekučný súd aj o zamietnutí žiadosti JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie č. EX13246/09 sp. zn. 15Er/1492/2009, ktorá exekučnému súdu bola doručená 23. 12. 2009, preto žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že o žiadosti bolo rozhodnuté s omeškaním viac ako 426 dní.

Ďalej uviedol, že ust. § 44 ods. 2 veta tretia Exekučného poriadku účinného od 09. 11. 1999 upravuje postup exekučného súdu pre prípad zistenia rozporu žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Následkom zistenia takéhoto rozporu je zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením, proti ktorému je prípustné podať odvolanie. Uvedené ustanovenie neobsahuje lehotu, v ktorej má exekučný súd uznesením rozhodnúť o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Aj keď vykonateľné rozhodcovské rozhodnutie ako exekučný titul bolo doplnené do § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelou účinnou od 01. 06. 2011, táto by nepochybne bola nadbytočná v prípade stotožnenia sa súdu s právnym názorom navrhovateľa, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa ust. § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku, ktorého sa žiadna novela Exekučného poriadku nedotkla. Od účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z. dňa 01. 06. 2010 neexistovala

ani žiadna zákonná lehota na vydanie poverenia súdному exekútorovi na základe exekučného titulu - rozhodnutia rozhodcovského súdu, pričom s účinnosťou od 01. 06. 2010 novelizované ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku veta druhá sa vzťahuje aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z.

Podľa názoru súdu, exekučný súd v oboch exekučných veciach rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora v primeranej lehote, zodpovedajúcej nečinnosti navrhovateľa ako oprávneného pri poskytovaní súčinnosti exekučnému súdu nepredložením zmluvy o úvere v súdom určenej lehote. Teda exekučný súd v daných exekučných konaniach rozhodol podľa obvyklej rozhodovacej praxe exekučných súdov, a to zákonom predpokladaným spôsobom, keď bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v snahe preskúmať charakter zmluvného vzťahu oprávneného a povinného, tri razy vyzýval navrhovateľa, v procesnom postavení oprávneného, na predloženie zmluvy o úvere, pričom do jej predloženia exekučnému súdu uplynulo vyše 7 mesiacov od doručenia prvej výzvy. Po predložení zmluvy o úvere so všeobecnými podmienkami exekučný súd skúmal, či bola (platne) uzavretá rozhodcovská zmluva.

Keďže v danom prípade bolo rozhodnuté o žiadostiach súdneho exekútora v súlade s § 44 ods. 2 veta tretia Exekučného poriadku a v primeranej lehote, aj s poukazom na nečinnosť navrhovateľa, v procesnom postavení oprávneného, navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, keď v konaní nepreukázal, že k vydaniu rozhodnutí o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo neprípustným preskúmaním exekučného titulu a až po uplynutí zákonom (ne)určenej lehoty, s omeškaním viac ako 428, resp. 426 dní. Z tohto dôvodu nebolo preukázané ani tvrdenia navrhovateľa o prieťahoch v konaní exekučného súdu. Právoplatné uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora nie je takým rozhodnutím, v dôsledku ktorého by bolo možné konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu, keďže toto rozhodnutie nebolo zrušené, je právoplatné. Navrhovateľ až do vyhlásenia dokazovania za skončené, nepreukázal ani vznik žiadnej skutočnej škody, keď nepreukázal zmenšenie svojho majetku o 7.234,70 eur, resp. o 1.169,70 eur.

Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľovi nevznikol ani nárok na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona.

Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá na ust. § 142 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého súd náhradu trov konania prizná úspešnému účastníkovi proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V danom prípade bol úspešným účastníkom odporca, ktorý si v lehote určenej v § 151 ods. 1 OSP nevyčísľil žiadne trovy konania a ani zo spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy konania vznikli, a tak mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí, ktoré musí byť zrušené. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi

úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 < OSP), po zistení, že odvolania boli podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1 <., § 201 < OSP) proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 < OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutia v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu a uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 < OSP).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Žalobca v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 428, resp. 426 dní.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Úlohou odvolacieho súdu bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia uvedené súdom prvého stupňa.

K námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní, odvolací súd súhlasí uvádza, že je dôvodná, lebo toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013 a nie je možné aplikovať toto znenie na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia

(§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. V nadväznosti na toto konštatovanie však odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol správne znenie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. platné v čase podania žiadosti na exekučný súd.

Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote uvádza, s poukazom na obsah spisu a rozhodnutie súdu prvého stupňa, že toto tvrdenie navrhovateľa nevyplýva zo spisového materiálu, lebo súd nie je viazaný 15-dňovou lehotou na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Exekučný poriadok v posudzovanom období podania žiadosti upravoval len lehotu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 EP), ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia, ako to bolo v preskúmanom prípade.

Vo veci sp. zn. 15Er/1491/2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu doručená dňa 23. 12. 2009, k čomu súdny exekútor pripojil zápisnicu o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie spísanú dňa 28. 11. 2009. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 09. 12. 2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Rozhodnutiu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia predchádzali súdne výzvy o predloženie potrebných dokladov k návrhu na exekúciu, ktoré boli zo strany oprávneného predložené až dňa 19. 08. 2010. Ak teda súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 09. 12. 2010, rozhodol tak v primeranej lehote po doplnení návrhu a nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 428 dní od jej podania.

Vo veci sp. zn. 15Er/1492/2009 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu doručená dňa 23. 12. 2009, k čomu súdny exekútor pripojil zápisnicu o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie spísanú dňa 30. 11. 2009. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 09. 12. 2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Rozhodnutiu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia predchádzali súdne výzvy o predloženie potrebných dokladov k návrhu na exekúciu, ktoré boli zo strany oprávneného predložené až dňa 19. 08. 2010. Ak teda súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 09. 12. 2010, rozhodol tak v primeranej lehote po doplnení návrhu a nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 426 dní od jej podania.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním viac ako 428, resp. 426 dní nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci je odvolací súd toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie navrhovateľa v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Navrhovateľ mal možnosť proti uzneseniam exekučného súdu v daných veciach podať opravný prostriedok, čo nevyužil. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácii, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd zistil, že táto skutočnosť nevyplýva z rozhodnutia a dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR, ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999, z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

K druhému výroku tohto rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa dňa 12. 08. 2014 vydal uznesenie č. k. 13C/741/2012-66, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur podľa položky č. 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis a rovnopisu tohto odvolania doručovaného žalovanej v sume 3,- eurá podľa položky č. 20a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu a zároveň navrhovateľa poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie v časti o vyrubení súdneho poplatku v sume 20,- eur za odvolanie. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. Zdôraznil, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Zároveň poukázal na to, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatkov za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil bez náhrady a ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, aby napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Odvolací súd odvolaniu navrhovateľa nevyhovel z dôvodu, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď navrhovateľovi vyrubil súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. za odvolanie zo dňa 25. 04. 2014 podané proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. oslobodené od poplatku, avšak od 01. 10. 2012 bolo predmetné ustanovenie zrušené. Keďže odvolacie konanie v danej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 25. 04. 2014), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 28. 04. 2014, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb.), ale ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinné v čase začatia odvolacieho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku výrokovej časti tohto rozsudku a uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 12. 08. 2014 č. k.13C/741/2012-66 podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Úspešný odporca si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.